

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Per Attilam puniti Galli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

mitis, dans occasionem illi, ut pro eis oraret; ita Sancto quoque Nicasio reuelavit Deus, longè antè, se Gallias dissipaturum, causasque aperuit. Quod ipsum imminens exitium D. Nicasius Gallis prædixit, vehementer eos adhortatus, ut à vijs suis pessimis recederent, & ad Dominum Deum suum conuerterentur. Sed inueterati in malis, non credunt, quidquid eis mineris, aut certè non curant. Itaque & Galli neque S. Nicasium, neque S. Anianum acriter monentes audire voluerunt, aut eorum mandatis auscultare; iram sibi diuinam semper magis ac magis thesaurizantes. Porro quid sit vel paucos pios esse in ciuitate, aut pro ciuitate patronos, etià in Abrahamo diuinæ litteræ declarauerunt. Nam si vel decem iusti in Sodomis fuissent, deprecante Abrahamo, propter decem iustos Deus omnibus Sodomitis pepercisset. Ad eundem modum ob S. Nicasij & S. Aniani merita ac preces, ira indignationis Dei diu fuit dilata, signis multis de cælo ostensis, & cometa, terræque motu præunte.

III.
PER ATTILAM
PVNIXI GALLI.

Dilatâ, inquam, non ablatâ, nam sicut torrens, vbi repagula perrupit, fortiùs ruit; ita furor Domini collectus diu, erumpit vehementiùs. Nam per Attilam Hunnorum regem iudicium Dei, ait S. Antoninus, se longè lateq; effudit, quem quasi gladium limatum, & exacutum de vagina sua indignationis super gentes peccatrices Deus distrinxit. Attila quippe Valamiris Ostrogothorum regis, & Andarics Gepidarum regis, & multarum Aquilonarium gentium sibi subiectarum auxilio fultus, ut ait Sigebertus, à Pannonijs egressus, occidentale Imperium inuasit, cum quingentis millibus armatorum. Et primò per rotas Gallias per eos tanta efferbuit Dei indignatio, ut nullam omnino ciuitatem, castellum, vel oppidum, aliqua a furore eorum potuerit tutari munitio. Vos ipsi cogitate, si exercitus non hostilis, non quingentorum, sed triginta, aut quadragintamillium dumtaxat, per nos transeat cum tanto exitio, quid factum esse necesse est, quando Attila cum quingentis millibus per Occidentem transiuit? Et Attila, qui capitali odio Christianos omnes, velut Deorum suorum inimicos, & moribus suis contrarios delere cupiebat. Quanta tunc in omni regione fuit depopulatio, deprædatio? quot pagi & campi cadaueribus pleni fuerunt? Quàm multi in ædibus suis combusti? quàm multi strangulati?

Cap. VII. Rhemenſium exemplo demonſtratur, quid poſſit ſatiſfactio. Regu-
 lati? quàm multi, qui gladium effugerunt, in montibus & ſil-
 uis fame enecti perierunt? Sic Deus etiam in hac vita plectit
 peccatores. Nonne ſatius fuiſſet S. Nicaſium, & S. Anianum
 audire, & faciem Domini præoccupare in confeſſione? quæ
 poenitentia aut tam acerba, aut tam fuiſſet vniuerſalis? Ita con-
 tingit illis qui poenitentiam vel non agunt, vel differunt. Et lon-
 gè grauius quiddam continget illis, qui poenitentiam differunt
 in alteram vitam, exiſtimantes ſe illa ſupplicia faciliùs toleratu-
 ros. Utinam non multi ex hic præſentibus in eadem naui vehe-
 rentur, qui ſi vitam dudum emendaſſent, ſi poenitentiam ſeriò
 egiſſent, non jam iumenta, domus, villas, & omnia ſua incendijs
 aut direptione perdiſſent.

Quamquam illa, ſi perierunt, non poſſunt recuperari; poſ-
 ſunt tamen in grande lucrum conuerti; quod nos docuit S. Ni-
 caſius. Obſidebatur ciuitas Rhemenſis, & ab Attila acriter op-
 pugnabatur; poſtquam alij in montes fugiſſent, alij, qui reman-
 ſerant ciues, vltimo demum ſubuerſionis die, hoſtibus circum-
 quaque moenia ſcandentibus, aut, vt ſcanderent, nitentibus, ter-
 rore percuſſi, ad S. Nicaſium in oratione proſtratum cucurre-
 runt, interrogantes, quidnam ipſe ſuaderet; ſatiusné eſſet, ſerui-
 tuti gentium ſe ſe tradere, an vſque ad mortem pro ſalute vrbis
 dimicare? Ibi Nicaſius, diuina reuelatione edoctus, vrbem in ci-
 uibus funditus euertendam, in hunc modum populum eſt affatus:
*Numinis hac eſt indignatio, & ciner; iuſſum Dei iudicium, ſcleribus
 veſtris debitum. Dudum peccata veſtra diuinam iram prouocauerunt.
 Monui, rogavi, prædixi omnia. Nihil effeci. Nunc Deus punit. Cincti
 ſumus. Non eſt modus, non rima euadendi. Ergo id agamus, ex neceſſi-
 tate faciamus virtutem. Flagellum diuinum vt remedium, non vt ſup-
 plicium accipiamus. Nam verumq; poſſumus. Agnoſcamus nos me-
 ruiſſe, quod patiemur. Poenitentiam agamus, & quidquid nobis graue
 acciderit, feramus non inuiti, ſed prompti ac libentes; vltioni, non co-
 acti; compuncti, non compulſi; patientes, non deſperantes; Deoq; cum
 ſpe ſalutis pro debito noſtro offeramus. Oportebat quidem hac mala au-
 ſeruiſſe, quando dixi: Convertimini, & agite poenitentiam ab omni-
 bus iniquitatibus veſtris, & non erit vobis in ruina iniquitas. Sed non
 audiuſtis me, ideo venit ſuper vos indignatio. Quid igitur aliud ſuper eſt,*

M

niſi vſ

IV.
 S. NICASIVS
 DOCET POP-
 ULUM MERI-
 TARI IN RE-
 MEDIUM SA-
 LVTVS CON-
 VERTENDAM

lell. 1. 12.